

Όλα είναι δρόμος-ευκαιρίες συμφιλίωσης με το

Έρχονται στιγμές στην ζωή, που ο άνθρωπος αισθάνεται ότι δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια συνθηκολόγησης με το ψέμα. Εκείνο που κουβαλάει μέσα του, στις σχέσεις του, στον μικρό και μεγάλο κόσμο του. Μια καθημερινή προσπάθεια να πείσει τον ίδιο του τον εαυτό για κάτι που δεν είναι. Είναι το ψέμα που ίσως κάποτε τον βοήθησε να χτίσει μια πραγματικότητα, μην ξέροντας ότι ταυτόχρονα εξυπηρετεί τις πιο βαθιές σκοτεινές του ανάγκες. Δεν είναι απαγορευτικό. Πρέπει όμως να είναι αφυπνιστικό και να οδηγεί στην μετάνοια. Και μετάνοια σημαίνει να φέρνει κανείς τη ζωή του τούμπα, να λέει «θέλω να ζήσω», γιατί πολύ απλά αυτό που βιώνει δεν είναι η αλήθεια του. Άλλωστε εκείνο που εκλείπει με την αμαρτία είναι η αλήθεια της ζωής.

Αμαρτάνοντας αστοχούμε να υπάρξουμε ως πρόσωπα. Σήμερα η έννοια της αμαρτίας έχει χάσει την ουσία της και τον πρώτο υπαρξιακό της χαρακτήρα και αποτελεί πλέον μια ενοχική παράβαση. Εάν προχωρήσουμε σε μια πιο υπαρξιακή κατανόηση της, πέρα από ενοχικούς ψυχολογισμούς, τότε αυτή αποτελεί την ίδια την αδυναμία της ύπαρξης του ατόμου ως αληθινό και μοναδικό πρόσωπο, τόσο σε σχέση τον ίδιο του τον εαυτό, τον συνάνθρωπο αλλά και τον θεό. 'Αμαρτία λοιπόν είναι να είσαι ψεύτικος απέναντι στον ίδιο σου τον εαυτό. Να ακυρώνεις το ανεπανάληπτο ταξίδι της ψυχής σου.' Έρχεται η στιγμή λοιπόν που ότι υπάρχει

και να
η ούτε
αστικά

Ήρθαν στιγμές που δεν αντέξαμε και πέσαμε. Αμαρτήσαμε. Αστοχήσαμε. Και αυτό μας πλήγωσε. Χάλασε την αυτοεικόνα μας. Γέμισε ενοχές το προσωπικό μας τοπίο. Αλλά με τον καιρό κατανοήσαμε ότι πολλές φορές μια πτώση, μια αμαρτία μας ανοίγει στην χάρη και το έλεος πολύ περισσότερο από την αλαζονεία της αρετής. Ότι αρκετές φορές οι αρετές μας, είναι μεταμφιεσμένες κακίες. Άλλωστε ο Χριστός προτιμά έναν αμαρτωλό παρά έναν ενάρετο αλαζόνα. Υποδυθήκαμε ρόλους που δεν μας ανήκαν, αλλά μονάχα όταν επιτρέψαμε να είμαστε ο πραγματικός εαυτός μας, νιώσαμε την χαρά. Ψάξαμε την χαρά στα μεγάλα, στα σχεδιασμένα και άριστα προγραμματισμένα. Αλλά μέσα από την ματαίωση μάθαμε ότι η χαρά βρίσκεται στα απλά και καθημερινά. Δίπλα μας, μέσα μας. Απλά πρέπει να τις επιτρέψουμε να υπάρξει στην ζωή μας.

Η ζωή έχει μια γλυκόπικρη γεύση. Μια σύνθεση αντιφατικών βιωμάτων. Μια συνεχής εναλλαγή εσωτερικών τοπίων. Δεν είναι μαύρη μα ούτε άσπρη. Ούτε καλή ούτε κακή. Μια βαθιά σύνθεση χρωμάτων είναι, που πότε σκοτεινιάζουν και πότε φωτίζουν τον ορίζοντα μας.

Εμείς εδώ στην πολιτιστική μας μήτρα μαθαίναμε αιώνες τώρα πως η ζωή είναι ιλαροτραγική. Ότι έχει πόνο και οδύνη, αλλά συγχρόνως χαρά και έκσταση. Ότι μόνο μέσα από την συνειδητοποίηση αυτής της πραγματικότητας μπορεί ο

άνθρωπος να βρει την αλήθεια της ύπαρξης, της ζωής, του Θεού. Γι αυτό και όλη η παράδοση μας έχει μια γλυκόπικρη γεύση, μια χαρμολύπη.

Σταυρός και ανάσταση είναι όλη η αποκάλυψη για την ζωή που μας έδωσε ο Χριστός. Και συγχρόνως μας είπε ότι στην ζωή αυτή θα έχετε θλίψεις, και μονάχα τότε, όταν ο ένας θα έχει τον άλλο, να κουρνιάζει, να ξεκουράζεται στον ίσκιο της αγάπης, όταν θα σηκώνει ο ένας τα βάρη του άλλου, τότε θα θεραπεύεται ο πόνος σας, θα θωπεύεται η αγωνία, θα γλυκαίνει η οδύνη της ζωής.

Από το νέο βιβλίο του π. Λίβου

«Όλα είναι δρόμος-ευκαιρίες συμφιλίωσης με το χαμένο μας εαυτό»

(εκδόσεις Αρμός)

Πηγές: plibyos.blogspot.gr – agioritikesmnimes.blogspot.gr